

Arrest

nr. 346 548 van 13 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. STORME
Herrmann-Debrouxlaan 40
1160 OUDERGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 november 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. STORME, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Poolse nationaliteit te zijn. Zij diende op 6 november 2023 een aanvraag in van een verklaring tot inschrijving als zelfstandige.

Op 10 januari 2024 werd haar een bijlage 8 afgegeven en op 24 januari 2024 ontving zij een EU-verblijfskaart.

Sinds juli 2024 werd de verwerende partij regelmatig ingelicht door de FOD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat de verzoekende partij financiële steun van het OCMW ontving.

Op 8 september 2025 werd de verzoekende partij verzocht haar individuele situatie te schetsen, waarop zij de volgende stukken overmaakte:

- een OCMW-attest,

- een schoolattest van haar zoon,
- een aansluitingsbewijs van CM,
- een aantal arbeidsongeschiktheidsverklaringen,
- medische documenten.

Op 7 november 2025 nam de gemachtigde een beslissing waarbij er een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: S., A. D.

Nationaliteit :Polen (Rep.)

Geboortedatum: (...)1989

Geboorteplaats: Lodz

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende op 06.11.2023 een aanvraag van een verklaring tot inschrijving als zelfstandige in. Hij verkreeg de bijlage 8 op 10.01.2024 en de EU-kaart op 24.01.2024.

Sinds juli 2024 wordt Dienst Vreemdelingenzaken echter regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun van het OCMW ontvangt.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. De situatie van betrokkene blijkt intussen echter geheel gewijzigd. Op 08.09.2025 werd er daarom een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen en eventuele humanitaire elementen. Betrokkene werd op 29.09.2025 in kennis gesteld van deze brief en legde nadien volgende bewijsstukken voor: een OCMW-attest, een schoolattest van zijn zoon, een aansluitingsbewijs van CM, een aantal arbeidsongeschiktheidsverklaringen en medische documenten.

Uit controle van de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene nooit gemeld is geweest als werknemer en dat hij sinds 18.03.2024 ook niet meer ingeschreven staat bij een sociaal verzekeringsfonds als zelfstandige. Hieruit kunnen we besluiten dat betrokkene heden geen werknemer of zelfstandige is en dat hij in die hoedanigheden (art. 40 §4, 1e lid, 1° - wet 15.12.1980) dus het verblijfsrecht niet behouden.

Betrokkene toont ook niet aan te voldoen aan de uitzonderingen van art. 42bis §2 (wet 15.12.1980). Betrokkene heeft geen jaar tewerkstelling genoten, is reeds meer dan 6 maanden werkloos en er is ook niet bewezen dat de arbeidsongeschiktheid (waarvan hij bewijzen voorlegde) gestart is tijdens zijn zelfstandige activiteit. Betrokkene was aangesloten bij het sociaal verzekeringsfonds tot 18.03.2024 en het eerste attest van arbeidsongeschiktheid dat werd voorgelegd dateert pas van 15.05.2025. Er is aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken dus geen verband terug te vinden tussen zijn arbeidsongeschiktheid en het stopzetten van zijn zelfstandige activiteit. De arbeidsongeschiktheid loopt ook al sinds mei 2024, waardoor we ook niet echt meer kunnen spreken van een tijdelijk karakter.

Uit het dossier blijkt wel dat betrokkene heden nog steeds leefloon ontvangt. Bij gebrek aan enige economische activiteit of andere bestaansmiddelen diende betrokkene zich dus te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Hij ontvangt ondertussen al meer dan anderhalf jaar leefloon als persoon met gezinslast. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al anderhalf jaar leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij vormt daarenboven ook een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is. Betrokkene is tot op heden kennelijk niet in staat om in zijn eigen bestaansmiddelen te voorzien en ook nergens uit het dossier blijkt dat daar binnenkort verandering in zal komen.

Zoals hierboven reeds opgesomd werden er door betrokkene een aantal bewijsstukken voorgelegd aangaande de reden van de lange duur van belasting van het sociale bijstandsstelsel. Betrokkene legde namelijk een aantal medische attesten e.d. voor waaruit blijkt dat hij gezondheidsproblemen heeft en arbeidsongeschikt is en daardoor dus niet kan werken. Gezien de aanwezige medische informatie in het dossier werd er door DVZ advies gevraagd aan een arts-adviseur om zo rekening te kunnen houden met de medische situatie, het eventuele tijdelijke karakter van de medische problematiek en van de belasting van het sociale bijstandsstelsel. Alle voorgelegde documenten met betrekking tot de medische toestand werden ter beoordeling overgemaakt aan de art-adviseur van DVZ. Uit het advies van de arts-adviseur van DVZ blijkt dat het bij betrokkene gaat om gestabiliseerde situatie waarbij er geen tegenindicatie tot reizen om medische redenen is. Verder meldt men ook dat een eventuele follow-up behandeling (indien nodig in de toekomst) zeker beschikbaar is in Polen.

Hij is voorlopig nog arbeidsongeschikt tot 21.11.2025. Nergens uit het dossier valt echter af te leiden wat het verdere verloop van zijn arbeidsongeschiktheid zal zijn. Er is dus geen zicht op een zodanige verbetering in de nabije toekomst waardoor betrokkene in staat zou zijn om opnieuw in zijn eigen levensonderhoud te voorzien zonder tussenkomst van het OCMW.

Er kan dus aan de hand van het dossier niet gesteld worden dat de arbeidsongeschiktheid en dus ook de belasting van het sociale bijstandsstelsel van een tijdelijk karakter is.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40 §4, 1e lid, 2° van de wet 15.12.1980).

Er dient bij de beoordeling van het dossier ook rekening gehouden te worden met eventuele humanitaire elementen (de duur van het verblijf, band met herkomstland, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk) overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980.

Eerst en vooral dienen we op te merken dat de duur van het verblijf in België, de bindingen met het land van herkomst en de leeftijd van betrokkene geen redenen vormen om hem het verblijfsrecht te laten behouden.

De sociale en culturele integratie kan bij gebrek aan bewijsstukken hieromtrent niet beoordeeld worden.

De economische situatie, meerbepaald de werkloosheid, is ook geen reden om het verblijfsrecht te kunnen behouden, zoals hierboven reeds vermeld. Betrokkene moet beroep doen op het sociale bijstandsstelsel om te kunnen voorzien in de bestaansmiddelen.

Ook de gezinssituatie vormt geen reden om hen het verblijfsrecht te laten behouden. Zijn zoon (wiens verblijfsrecht niet ingetrokken wordt) woont in bij betrokkene. Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn zoon geeft geen automatisch recht op het behoud van zijn verblijfsrecht dat hij verkreeg in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er zijn namelijk andere voorwaarden verbonden aan het bekomen van het verblijfsrecht in kader van gezinshereniging en dus ook aan het behouden van het verblijfsrecht in dit statuut. Daarnaast heeft het beëindigen van het verblijfsrecht ook geen invloed op relatie die hij heeft met zijn zoon. Enerzijds kan betrokkene zich ten alle tijde in regel stellen met de wetgeving aangaande het vreemdelingenrecht in een door hem gekozen statuut, mits hij natuurlijk aantoonde te voldoen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in de wet van 15.12.1980 en het KB van 08.10.1981. Anderzijds kan de zoon zijn vader ook altijd vergezellen bij een terugkeer naar Polen of een ander land waar men aan de voorwaarden voor verblijf voldoet.

Gezien de aanwezige medische informatie in het dossier werd er door DVZ advies gevraagd aan een artsadviseur om zo rekening te kunnen houden met de gezondheidssituatie van betrokkene. Alle documenten met betrekking tot de medische toestand werden ter beoordeling overgemaakt aan de art-adviseur van DVZ. Uit het advies van de arts-adviseur van DVZ, gebaseerd op alle voorgelegde bewijsstukken in het kader van haar gezondheidstoestand, blijkt dat er geen medische onmogelijkheid tot reizen blijkt en dat medische behandeling niet noodzakelijk in België moet voorzien worden maar dat dit eveneens voorhanden is in het land van herkomst. Nergens uit het dossier of uit het advies van de arts-adviseur van DVZ blijkt dat de huidige gezondheidssituatie dermate ernstig is dat het een behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigt. De medische toestand van betrokkene vormt bijgevolg ook geen reden om het verblijfsrecht te kunnen behouden op basis van humanitaire elementen. In de hoedanigheid van EU-burger moet betrokkene zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven, onderwijs krijgen, economische activiteit, ... kunnen uitbouwen.

Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht evenmin behouden op basis van humanitaire elementen (overeenkomstig 42 bis §1 – wet 15.12.1980).

Gezien bovenstaande elementen in het dossier, dient er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar syntheseseminarie vat de verzoekende partij het enig middel samen uit haar initieel verzoekschrift, waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij vat haar enig middel als volgt samen in haar syntheseseminarie:

“2.1. SAMENVATTING VAN HET ENIG MIDDEL

5.

Voor de volledige uiteenzetting van het enig middel wordt verwezen naar het inleidend verzoekschrift van 5 januari 2026, welk middel integraal wordt gehandhaafd.

6.

Het enig middel is genomen uit de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet laat toe een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie wanneer hij niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 1. De verwerende partij is hierbij verplicht een globale, individuele en evenredige beoordeling te maken, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand en de gezinssituatie van de betrokkene. Daarnaast bepaalt artikel 42bis, § 2, 1° uitdrukkelijk dat de Unieburger zijn verblijfsrecht behoudt wanneer hij als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient de administratieve beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk met redenen worden omkleed. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden en dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

7.

In casu genoot verzoeker een verblijfsrecht in België als burger van de Unie overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt hier aan een einde op grond van de vaststelling dat verzoeker geen economische activiteit meer uitoefent, sinds juli 2024 financiële steun ontvangt van het OCMW en aldus een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel, zonder aan te tonen dat een daadwerkelijke en individuele beoordeling van de persoonlijke situatie heeft plaatsgevonden.

8.

Eenzijds blijkt dat de beoordeling van de arbeidsongeschiktheid van verzoeker onzorgvuldig en onvolledig is. De verwerende partij stelt dat niet is aangetoond dat de arbeidsongeschiktheid is aangevangen tijdens de zelfstandige activiteit van verzoeker, dat geen verband zou bestaan tussen de medische toestand en de stopzetting van deze activiteit, en dat de arbeidsongeschiktheid niet (meer) tijdelijk zou zijn. Door aldus te redeneren, miskent zij artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat geen formeel bewijs vereist van het exacte aanvangsmoment van de arbeidsongeschiktheid. Uit het dossier blijkt dat verzoeker in de loop van 2024 werd geconfronteerd met een aandoening met een geleidelijk karakter, met name veneuze insufficiëntie en afsluitingen van de oppervlakkige beenaders. Niettegenstaande de arbeidsongeschiktheid medisch voorlopig is vastgesteld tot 28 februari 2026, heeft de verwerende partij nagelaten enig concreet onderzoek te verrichten naar de aard en de mogelijke evolutie van deze aandoening. Ook het aangehaalde advies van de arts-adviseur bevat hierover geen concrete beoordeling. Bijgevolg kan niet naar recht worden besloten dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van tijdelijke arbeidsongeschiktheid.

9.

Anderzijds blijkt dat de familiale en persoonlijke situatie van verzoeker evenmin op zorgvuldige wijze werd onderzocht. Artikel 42bis verplicht de verwerende partij uitdrukkelijk rekening te houden met de gezinssituatie van de betrokkene. De bestreden beslissing beperkt zich evenwel tot algemene overwegingen, zonder deze te toetsen aan de concrete elementen van het dossier. Nochtans blijkt dat verzoeker vader is van een schoolgaand kind dat bij hem in België verblijft, en dat een procedure tot erkenning van vaderschap hangende is met betrekking tot een tweede kind dat eveneens bij hem woont. Uit een tussenvonnis van de familierechtbank blijkt bovendien dat de moeder van de kinderen niet langer instaat voor hun zorg en geen

gekende woon- of verblijfplaats heeft. Deze essentiële elementen werden niet inhoudelijk onderzocht. Door geen concrete belangenafweging te maken en geen rekening te houden met de feitelijke afhankelijkheidsbanden, miskent de verwerende partij zowel artikel 42bis van de Vreemdelingenwet als het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

10.

Hierdoor dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing steunt op een onvolledig feitenonderzoek en niet is genomen op basis van een zorgvuldige en individuele beoordeling van alle relevante gegevens van het dossier. Bijgevolg dient de bestreden beslissing op grond van dit middel te worden vernietigd.

2.2. SAMENVATTING VAN HET STANDPUNT VAN DE VERWERENDE PARTIJ

11.

De verwerende partij verwijst in de nota met opmerkingen in de eerste plaats naar de formele en materiële motiveringsplicht. Verwerende partij laat gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, dat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan en dat de gemachtigde van de minister geheel terecht besliste tot beëindiging van het verblijfsrecht

Vervolgens stelt verwerende partij dat uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten dat een einde moet worden gemaakt aan het verblijf van verzoeker en adequaat de motieven heeft uiteengezet. In dat opzicht verwijst verwerende partij naar de tekst van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, naar het gegeven dat verzoeker ten laste valt van de sociale bijstandsstelsel en naar het advies geformuleerd door de arts-adviseur op basis van de medische informatie van het dossier.

12.

Verder wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en de analyse van de familiale en persoonlijke situatie van verzoeker, geeft verwerende partij in de eerste plaats aan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing en geen verwijderingsmaatregel bevat waardoor het gezinsleven van verzoeker met zijn kinderen niet in het gedrang komt.

Verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van het EHRM over het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven, specifiek inzake immigratie. Zo herinnert verwerende partij er onder meer aan dat de verdragsstaten het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en dat de staat in dat opzicht beschikt over een beoordelingsmarge. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Verwerende partij geeft aan dat Uw Raad hier slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Verder verwijst verwerende partij naar de mogelijkheid van inmenging van het openbaar gezag binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, waarbij de inmenging bij wet moet zijn voorzien, geïnspireerd moet zijn door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken.

Verwerende partij besluit dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder wel degelijk een concrete en uitvoerige belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet vastgesteld volgens verwerende partij.

13.

Verwerende partij besluit hieruit dat het beroep tot nietigverklaring en schorsing moet worden verworpen.

2.3. REPLIEK VAN VERZOEKER

14.

Het enig middel van verzoeker bestaat inhoudelijk uit twee hoofdliken die afzonderlijk worden besproken in de nota met opmerkingen en die hierboven reeds werden afgebakend in de samenvatting van het middel.

15.

Het eerste liuk handelt specifiek over het aspect van de gezondheidstoestand van verzoeker en de lopende arbeidsongeschiktheid. In dat opzicht kan verwezen worden naar artikel 42bis, § 2, 1° van de

Vreemdelingenwet dat bepaalt dat een unieburger zijn verblijfsrecht behoudt wanneer hij als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangaande dit aspect kan niet worden gevolgd in zoverre zij louter verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing, een aantal feitelijke elementen en het advies van de arts-adviseur. Deze elementen kunnen niet volstaan om te besluiten dat er een afdoende, zorgvuldige en individuele beoordeling werd gemaakt van de omstandigheid van de arbeidsongeschiktheid van verzoeker.

Zoals uiteengezet in het verzoekschrift (randnummer 10) blijkt namelijk dat de verwerende partij op voorbarige wijze oordeelde in de bestreden beslissing dat geen relevant verband kan worden gelegd tussen de medische toestand en de stopzetting van de economische activiteit van verzoeker en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het voorlopige karakter van de arbeidsongeschiktheid en geen onderzoek heeft verricht naar de aard en de mogelijke evolutie van de aandoening.

Het advies dat werd gevraagd van de arts-adviseur van DVZ (stuk nr. 36 van het administratief dossier) maakt geen enkele concrete beoordeling uit, noch wat betreft het ontstaan, noch wat betreft het tijdelijke karakter of het verdere verloop van de medische toestand van verzoeker. In de nota met opmerkingen citeert de verwerende partij dan wel de inhoud van dit advies, maar toont zij niet aan hoe louter op basis van dit advies kan worden besloten dat artikel 42bis, § 2, 1° niet kon worden toegepast. Zo blijkt uit de vragen die werden gesteld aan de arts-adviseur dat geen onderzoek werd verricht naar de aard en het voorlopig karakter van de arbeidsongeschiktheid. De vragen hebben uitsluitend betrekking op de mogelijkheid tot reizen, de noodzaak van verdere behandeling en de beschikbaarheid van medische opvolging in het land van herkomst. Deze vragen en de korte antwoorden van de arts-adviseur volstaan niet om op zorgvuldige wijze tot het besluit te komen dat de arbeidsongeschiktheid niet tijdelijk is, des te meer nu de aandoening van verzoeker een geleidelijk karakter heeft en een postoperatieve opvolging vereist, zoals uitdrukkelijk blijkt uit het advies van de arts-adviseur.

Op die manier bevestigen de elementen uit het administratief dossier dat het onderzoek van de medische gegevens onvolledig was en dus op onzorgvuldige wijze gebeurde. De bestreden beslissing motiveert bijgevolg ook niet naar recht waarom een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht ondanks de arbeidsongeschiktheid van verzoeker.

16.

Het tweede luik van het enig middel heeft betrekking op de gezinssituatie waarnaar wordt verwezen in artikel 42bis, § 1, 3e lid van de Vreemdelingenwet en die tevens gewaarborgd wordt door artikel 8 EVRM.

Het gegeven dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing en geen verwijderingsmaatregel bevat, toont op zich niet aan dat er geen schending kan zijn van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, gelezen in samenhang met artikel 8 EVRM. Verzoeker beroept zich op artikel 8 EVRM als interpretatiekader bij de beoordeling van de zorgvuldigheid en de individuele belangenafweging die vereist zijn bij de toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt namelijk uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de gezinssituatie bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf. Bovendien verwijst de bestreden beslissing zelf naar een mogelijke verwijderingsmaatregel na het verstrijken van de beroepstermijn of na de behandeling van een eventueel beroep, wat een reële verblijfsonzekerheid creëert voor verzoeker.

De verwerende partij bevestigt in de nota met opmerkingen zelf dat “het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.”

Nochtans blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de minister op zorgvuldige wijze heeft onderzocht wat de impact was van de beslissing op de gezinssituatie in het kader van de zogenaamde ‘fair balance’ toets. De concrete elementen van de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kinderen worden in de bestreden beslissing niet inhoudelijk gewogen en de overwegingen in de nota met opmerkingen doen daaraan niet anders besluiten.

De verwerende partij kan niet worden gevolgd in de stelling van de nota met opmerkingen dat “uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder wel degelijk een concrete en uitvoerige belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd.” De motivering dienaangaande in de bestreden beslissing is niet uitvoerig en beperkt zich tot algemene stellingen dat het beëindigen van het verblijfsrecht geen invloed zou hebben op de relatie van verzoeker met zijn zoon.

Door het gebrek aan concrete analyse van de feitelijke gezinssituatie heeft de verwerende partij dus geen zorgvuldige en redelijke belangenafweging gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De verzoekende partij is van oordeel dat de beoordeling van de arbeidsongeschiktheid onzorgvuldig en onvolledig is.

Vooreerst verwijst zij naar de motivering van de bestreden beslissing waar de verwerende partij stelt dat niet is aangetoond dat de arbeidsongeschiktheid is aangevangen tijdens haar zelfstandige activiteit, dat geen verband zou bestaan tussen de medische toestand en de stopzetting van deze activiteit, en dat de arbeidsongeschiktheid niet (meer) tijdelijk zou zijn. Zij stipt aan dat artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, geen formeel bewijs vereist van het exacte aanvangsmoment van de arbeidsongeschiktheid.

Op dit punt kan de verzoekende partij worden gevolgd. Evenwel betreft dit een overtollig motief dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij in de loop van 2024 werd geconfronteerd met een aandoening met een geleidelijk karakter, met name veneuze insufficiëntie en afsluitingen van de oppervlakkige beenaders. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij nagelaten heeft enig concreet onderzoek te verrichten naar de aard en de mogelijke evolutie van deze aandoening.

Uit de lezing van voormelde wetsbepaling blijkt dat een burger van de Unie evenwel het verblijfsrecht behoudt indien hij als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

In de bestreden beslissing blijkt dat hieromtrent dat als volgt wordt gemotiveerd: *“De arbeidsongeschiktheid loopt ook al sinds mei 2024, waardoor we ook niet echt meer kunnen spreken van een tijdelijk karakter.”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verschillende attesten van arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd. Sedert 23 mei 2024 werd de arbeidsongeschiktheid van de verzoekende partij maandelijks verlengd. Het laatste attest verlengt de arbeidsongeschiktheid tot 21 november 2025. Nergens blijkt uit deze attesten dat de arbeidsongeschiktheid tijdelijk is. De verzoekende partij verklaart in haar verzoekschrift dat de arbeidsongeschiktheid inmiddels verlengd is tot 28 februari 2026. Gezien de duurtijd van de arbeidsongeschiktheid en gelet op het feit dat de attesten die de verzoekende partij heeft voorgelegd nergens melding maken van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij in alle redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat er niet meer kan gesproken worden van een tijdelijk karakter. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift geen bewijzen aanbrengt van het tijdelijk karakter van deze arbeidsongeschiktheid.

De kritiek die de verzoekende partij uit op de opmerkingen in de nota met opmerkingen in verband met het advies van de ambtenaar-geneesheer doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder is de verzoekende partij van oordeel dat haar familiale en persoonlijke situatie op zorgvuldige wijze werd onderzocht. Artikel 42bis verplicht de verwerende partij uitdrukkelijk rekening te houden met de gezinssituatie van de betrokkene. De verzoekende partij stelt dat zij de vader is van een schoolgaand kind dat bij haar in België verblijft en dat een procedure tot erkenning van vaderschap hangende is met betrekking tot een tweede kind dat eveneens bij haar woont. Uit een tussenvonnis van de familierechtbank blijkt bovendien dat de moeder van de kinderen niet langer instaat voor hun zorg en geen gekende woon- of verblijfplaats heeft. Deze essentiële elementen werden niet inhoudelijk onderzocht.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bijkomende informatie heeft gevoegd aan haar verzoekschrift, zoals het tussenvonnis van de familierechtbank. Deze informatie was niet gekend bij het bestuur op het moment dat ze haar beslissing nam, zodat zij hier geen rekening mee kon houden. Het komt de Raad niet toe om zijn beoordeling aan de hand van nieuwe stukken te substitueren aan de beoordeling

van het bestuur. De Raad kan enkel een wettigheidstoetsing doorvoeren waarbij hij zich dient te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling van het bestuur en dient na te gaan of het bestuur aan de hand van de informatie die haar bekend was tot een redelijke beoordeling is gekomen.

De enige informatie die bekend was bij het bestuur is dat de verzochte partij een inwonende zoon heeft.

De bestreden beslissing is op dit punt als volgt gemotiveerd:

“Ook de gezinssituatie vormt geen reden om hen het verblijfsrecht te laten behouden. Zijn zoon (wiens verblijfsrecht niet ingetrokken wordt) woont in bij betrokkene. Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn zoon geeft geen automatisch recht op het behoudt van zijn verblijfsrecht dat hij verkreeg in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er zijn namelijk andere voorwaarden verbonden aan het bekomen van het verblijfsrecht in kader van gezinshereniging en dus ook aan het behouden van het verblijfsrecht in dit statuut. Daarnaast heeft het beëindigen van het verblijfsrecht ook geen invloed op relatie die hij heeft met zijn zoon. Enerzijds kan betrokkene zich ten alle tijde in regel stellen met de wetgeving aangaande het vreemdelingenrecht in een door hem gekozen statuut, mits hij natuurlijk aantoon te voldoen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in de wet van 15.12.1980 en het KB van 08.10.1981. Anderzijds kan de zoon zijn vader ook altijd vergezellen bij een terugkeer naar Polen of een ander land waar men aan de voorwaarden voor verblijf voldoet.”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de situatie van de inwonende zoon. De verzochte partij toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel worden niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU